

РЕШЕНИЕ

№ 415

гр. София, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 09.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **7074** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. Х. Н., Х. Г. Н. и Г. Х. Г. и тримата с адреси в [населено място] чрез упълномощен адвокат против Заповед № ЗД/Д-С-ВР-025/02.07.2021г. на директора на Дирекция "Социално подпомагане" /ДСП/ В..

С жалбата се твърди, че оспорената заповед е необоснована и незаконосъобразна.Развиват се доводи, че не са отпаднали основанията за настаняване на детето К. при жалбоподателите К. Х. Н. и Х. Г. Н. и че майката на детето - Т. П. не е провела никакво лечение срещу наркомания. Иска се заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от упълномощен представител - адв.Д.. Представена е писмена защита.

Ответникът - директорът на ДСП В. с процесуален представител - юрк. П. оспорва жалбата. Представя писмени бележки.

Заинтересованите страни Т. К. П. в лично качество и Т. К. П. - като родител, майка на детето К. Г. Г., род. на 04.12.2016г., лично и чрез процесуален представител - адв. Ч. оспорва жалбата като неоснователна.Представят писмен отговор по жалбата и писмена защита. Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С решение № 35756/07.02.2020г., постановено по гр.д.№32477/2019г. по описа

на СРС съдът е наложил мярка за закрила на детето К. Г. Г., род на 04.12.2016г. в семейство на роднини, а именно в семейството на неговите баба и дядо по бащина линия - К. Х. Н. и Х. Г. Н., за срок до навършване на 18 години, а ако учи до завършване на средно образование, но не повече от 20-ет годишна възраст или до настъпване на законна причина за изменение или прекратяване на постановената мярка за закрила. В решението е записано, че подлежи на незабавно изпълнение.

С определение 1114/13.07.2021г., постановено по ч.гр.д. № 7991/2021г. по описа на СГС е потвърдено разпореждане от 18.03.2021г. по гр.д. № 32477/2019г. по описа на СРС, с което е върната въззивната жалба, подадена от Т. К. П. срещу решение № 35756/07.02.2020г., постановено по гр.д. № 32477/2019г. по описа на СРС. Посочено е, че определението не подлежи на обжалване.

На 04.12.2020г. в СДП В. е проведена среща по повод преглед на план за действие от 04.11.2020г. със срок до 09.12.2020г. Съставен е протокол, в който е посочено, че роднините, при които е настанено детето полагат много добри грижи за него; че към датата на срещата оценката за майката на детето е положителна, че майката има родителски капацитет и по данни на ДСП О. е създала подходящи условия за отглеждане на К.. Записано е, че бащата също е силно мотивиран детето да бъде реинтегрирано в биологичното семейство при него. Посочено е, че детето е привързано към бабата и дядото, при които е настанено, но с радост и вълнение се среща с майка си и не може да си обясни по каква причина тя не е с нея, също търси вниманието на бащата, говори с него и го гушка. Изразено е становище, че детето изпитва потребност от присъствието на майката в живота си.

Представена е служебна бележка, изготвена на 24.03.2021г. от Превантивно-информационен център по проблемите на наркоманиите - С. /ПИЦПН/, с която се удостоверява, че Г. Г. се е записал в доклинична програма за лечение в ПИЦПН на 11.01.2021г., провел е 11 консултации, направени са му 11 уринни тествания за употреба на наркотици и до момента на издаване на документа няма данни за употреба на психоактивни вещества от негова страна. В бележката е посочено, че Т. П. не е заявила участие в посочената програма.

С неподлежащо на обжалване определение от 23.06.2021г., постановено по гр.д. 3368/2020г. по описа на СГС, съдът е предоставил временно упражняване на родителските права по отношение на детето К. Г. на майката Т. К. П., при която то временно да живее. Със същото определение са определени временни мерки за взимане и виждане на детето от бащата Г. Х. Г..

От ДСП О. на 02.07.2021г. е изготвено становище, според което в интерес на детето К. е да бъде реинтегрирано в семейството на своята биологична майка Т. П..

На 02.07.2021г. е изготвен социален доклад от социален работник в ДСП В., в който е посочено, че във връзка със случай на реинтеграция на детето е постъпило становище от ДСП О., според което в интерес на детето К. е да бъде реинтегрирано в семейството на Т. П., която като негова майка по временни мерки е носител на родителските права. Социалният работник е записал, че са настъпили промени в обстоятелствата, които водят до връщане на детето в биологичното семейство на майката и в тази връзка е предложил работата по случая за реинтеграция да бъде прекратена и детето да бъде върнато на майката.

Със Заповед № ЗД/Д-С-ВР-025/02.07.2021г. „за директор“ на ДСП В., на основание чл.29, т.б и т.9 от Закон за закрила на детето /ЗЗДет/ е прекратил настаняването на детето К. Г. в семейството на роднините К. Хр. Н. и Х. Г. Н. и е

върнал детето за отглеждане и възпитание в семейството на майката Т. П.. Заповедта е мотивирана с това, че с определение № 270787/23.06.2021г. на СГС са определени привременни мерки според които упражняването на родителските права за детето са присъдени на майката Т. П., както и със становището на ДСП О., според което в интерес на детето е да бъде върнато за отглеждане на майката Т.П., която е носител на родителските права. Направен е извод, че основанията за настаняване на детето при роднини са отпаднали.

Заинтересованите страни са представили доказателства за трудова ангажираност на Т.П., както и служебна бележка, изготвена на 05.10.2021г. от Превантивно-информационен център по проблемите на наркоманиите - С., с която се удостоверява, че Т. П. се е записала в доклинична програма за лечение в ПИЦПН, посещавала е центъра в периода от 31.03.2021г. до 29.09.2021г., провела е 24 уринни тествания за употреба на наркотици, които са били отрицателни и 7 психологически консултации.

Ответникът представи Заповед № РД01-700/22.06.2016г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане /АСП/, с която е наредено при законоустановено отсъствие на титуляра на длъжността директор на ДСП за срок до 30 дни, функциите на директор на ДСП да се изпълняват в пълен обем от служителя заемащ длъжността началник на отдел "Социална закрила" в съответната ДСП. В случаите, когато длъжността началник на отдел "Социална закрила" не е заета или при неотложно отсъствие на този служител е разпоредено функциите на директор на Д. в пълен обем да се изпълняват от служителя заемащ длъжността началник на отдел "Хора с увреждания и социални услуги" в съответната ДСП или от началник на отдел "Закрила на детето" / в ДСП, в който щат няма длъжност началник на отдел "Хора с увреждания и социални услуги"/.

Със заповед от 22.06.2021г. на зам. изпълнителния директор на АСП е разрешено на директора на ДСП В. да ползва платен отпуск в размер на 5 дни, считано от 28.06.2021г. до 02.07.2021г. Към посочения период длъжността началник на отдел "Социална закрила" в ДСП В. е заемана от А. М.. Със заповед на директора на ДСП от 18.06.2021г. на М. е разрешено да ползва отпуск в размер на 10 дни, считано от 24.06.2021г. до 07.07.2021г. Считано от 01.01.2010г. длъжността началник на отдел "Хора с увреждания и социални услуги" в ДСП В. е изпълнявана от Я. А., който на 02.07.2021г. е подписал оспорената заповед.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежно легитимирани лица, срещу подлежащ на оспорване акт и в законоустановения срок. Жалбоподателите К. Н. и Х. Н. са адресати на заповедта, тъй като с нея се прекратява настаняването на детето в семейството им. Жалбоподателят Г. Г. е баща на детето К.. Няма данни да е лишен от родителски права. Г. и майката на детето не живеят заедно и с връщане на детето в семейството на Т. П. се засягат негови права.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Настаняването извън семейството се прекратява при наличие на обстоятелствата по чл.29 от ЗЗДет. В случая органът се е позовал на чл.29, т.6 и т.9 от ЗЗДет, тоест прекратяване поради отпадане на основанията по чл. 25, ал. 1 от ЗЗДет /т.6/ и при промяна в обстоятелствата, свързани с детето, ако е в негов интерес /т.9/.

Съгласно чл.30, ал.1 от ЗЗДет настаняването на детето се прекратява от районния съд по искане на приемното семейство, на семейството на роднини или близки, на дирекция "Социално подпомагане", на родителите на детето или на прокурора, освен в случаите по чл. 29, т. 4, 5, 7, 10 и 11. Съгласно ал.2 на чл.30 от ЗЗДет прекратяване на настаняването може да се извърши временно от дирекция "Социално подпомагане" до произнасянето на съда. В този случай дирекция "Социално подпомагане" може да вземе решение относно бъдещото отглеждане и възпитание на детето или да приеме друга временна мярка за закрила, ако по този начин се осигурява най-добрият интерес на детето.

От изложеното следва, че прекратяването на настаняването е предоставено в компетентност на районния съд, а не на административния орган. Законът е предоставил възможност на административния орган да вземе временно решение - да прекрати настаняването, но само до произнасяне на съда, като видно от законовата разпоредба това е правна възможност за административния орган, а не негово задължение.

Видно от разпоредителната част на процесната заповед е, че в случая основание за прекратяване на настаняването е чл.29, т.6 и т.9 от ЗЗДет, поради което компетентен да постанови прекратяването е районният съд.Както в мотивите, така и в разпоредителната част на заповедта не се съдържат данни, че прекратяването има временен характер до произнасяне на съда по надлежен ред. В подкрепа на този извод е и липсата на данни, че административният орган или някой от активно легитимирани субекти по чл.30, ал.1 от ЗЗДет са сезирали Районен съд – София с искане за промяна на мярката на закрила по реда на чл.30 от ЗЗДет. Предвид изложеното съдът приема, че с обжалвания административен акт, в противоречие с императивните норми на закона, е наредено окончателното прекратяване на настаняването на детето в семейството на К. и Х. Н.. В тази насока са и изложените в обжалваната заповед мотиви – определение от 23.06.2021г. на СГС за определяне на привременни мерки и становище на ДСП О., че в интерес на детето е то да бъде върнато за отглеждане на майката – обстоятелства по чл.29, т.6 и т.9 от ЗЗДет. Посочените обстоятелства не са насочени към обосноваване на временната необходимост да бъде прекратено настаняването до произнасяне на районния съд, а с тях се мотивира необходимостта от постановената окончателна промяна в мярката на настаняване на детето.

В случая ответникът е превишил дадените му правомощия и е излязъл извън законово признатата му компетентност, като е иззел правомощия от друг орган, а именно – от районния съд. Поради това заповедта е нищожна и тази нищожност следва да бъде прогласена от съда.В този смисъл жалбата е основателна.

При този изход на делото претенцията на заинтересованите страни за присъждане на разноски е неоснователна.

Жалбоподателите и ответникът не са искали възстановяване на разноски.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА нищожността на Заповед № ЗД/Д-С-ВР-025/02.07.2021г. на за директор на Дирекция "Социално подпомагане" В..

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен

срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: